

عنوان مقاله:

تحلیل و ارزیابی زمینه ها و عناصر شکل دهنده در طراحی پارک های شهر

محل انتشار:

پنجمین همایش بین المللی عمران، معماری و شهر سبز پایدار (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

رسول قلی پور فردمیرزانلو

خلاصه مقاله:

در توسعه شهرها، پارک های عمومی به عنوان بخش مهمی از عناصر شهری در ارتباط با نحوه گذران زندگی شهروندان از یک طرف و به عنوان یکی از عوامل مهم ارتقا دهنده سیمای بصری شهرها و کاهش آلودگی های صوتی و بصری از طرف دیگر ایفای نقش می نمایند. برای شناخت پارک های هر دوره باید ریشه خصلت های آن را در زمینه های زمانه آن جستجو کرد. کشف نحوه تاثیر اندیشه ها و الگوواره های فکری حاکم بر طراحی پارک های معاصر از زمان پهلوی تا کنون بر کالبد پارک ها سوال اصلی است که یافتن پاسخ آن می تواند برای هر تصمیم گیری معاصر راهگشا باشد. باغ ایرانی از قدیمی ترین تجربه های باغ آرایبی و منظره پردازی در جهان است که قدمت زیادی در نزد ایرانیان دارد. باغ ایرانی مجموعه ای فرهنگی، تاریخی و کالبدی است که در آن آب، گیاه و ابنیه در نظام هندسی مشخصی با هم تلفیق شده و محیطی مطلوب، ایمن و آسوده برای انسان بوجود آورده است. الگوی کلی طراحی این باغ ها از زمان آغاز حکومت هخامنشیان تا پایان دوره قاجار بیشتر بر طرح چهارباغی استوار بوده است که در اواخر دوره قاجار و از آغاز حکومت پهلوی این نوع الگوی طراحی تحت تاثیر تجددگرایی و سبک معماری فرنگی قرار می گیرد. نتایج نشان میدهد که اکثریت عناصر موجود در باغ های ایرانی در پارک های شهری نیز دیده می شود اما هنوز تا رسیدن به باغ ایرانی که دارای ویژگی های فضایی منحصر به فرد می باشد فاصله وجود دارد، همچنین تدوین معیارهای طراحی باغ و پارک بر اساس الگوی باغ ایرانی مورد پذیرش شهروندان بوده است. پارک هایی با ویژگی هایی مانند هندسه مشخص و منحصر به فرد، وجود کوشک و سردر، سبکی خاص در نحوه حضور آب، کثرت سایه، نظمی ویژه در کاشت درختان و... می تواند در این راستا رضایت شهروندان را افزایش دهد.

کلمات کلیدی:

باغ ایرانی، عناصر فضایی، پارکهای شهری، شهروندان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1156155>

